

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N^o 117.

Fjerde Session.

37te Møde.

Løvedagen d. 11. December.

(Forts.)

Fischer (fortsat): Hvad i Almindelighed angaaer Foranstaltninger med Hensyn til Sparekasserne, saa tillader jeg mig at yttre, at de nødvendige Forudsætninger, til med Sagkundskab at træffe disse, endnu ikke foreligge; der mangler nemlig adskillige Dplysninger, som man nødvendigviis maa have, for at tage en moden Beslutning angaaende disse Indskud. Jeg skal saaledes tillade mig nævne, at Udvalget ikke har kunnet erholde Dplysning om, hvormange Midler der indestaae i hver enkelt Kasse, og før man har dette, er man ikke istand til at bedømme, hvor stor i Virkeligheden den Sum er, som indestaaer i den kongelige Kasse for hver Kasse. Jeg skal tillade mig at anføre, at f. Ex. Ringsted Sparekasse har indestaaende i den kongelige Kasse 40,000 Rbd. Det synes at være en stor Sum; men denne Kasse har Midler indestaaende i sig mellem 900,000 og 1 Million Rbd.; det er altsaa ikke meget over 4 pCt.; det forandrer Omstændighederne noget. Og i Almindelighed maa man, som sagt, have oplyst, hvor store Midler der indestaae i Kasserne, for at man i Sandhed kan sættes istand til at dømme om, hvor store Indskuddene maae antages at være i den kongelige Kasse; dernæst vilde jeg ansee det for særdeles ønskeligt, om endnu adskillige andre Dplysninger kunde erholdes; saaledes kunde det være meget interessant at vide, hvormange af Sparekassens Midler der indestaae paa Prioritet i faste Eiendomme; hvormange af disse Midler, der udlaanes mod Caution, altsaa i Almindelighed tilligemed faste Afbetalingsterminer; hvormange af deres Midler der indestaae

i offentlige Papirer, paa hvilke der kan staaes Laan; det vilde ligeledes være interessant at have en Oversigt over, i hvor store Summer disse Kasser foretage deres Udlaan i faste Eiendomme, og endelig kunde jeg ønske oplyst, hvorvidt Midlerne ere anvendte i den Deel af Landet, i hvilken Sparekassen maa antages at indsamle sine Penge, eller hvorvidt de ere udsatte paa Rente andetsteds. Da vilde man være istand til at dømme om adskillige Punkter i Sparekassernes Defonomi, som det nu ikke er muligt at faae nogen begrundet Dom over.

A. Sage: Efter hvad jeg har hørt udtale, synes det at være den almindelige Stemning her i Thinget, at en Forandring med Hensyn til disse Sparekassernes Forvaltning var ønskelig, naar vi adaare atter mødes. Det er neppe noget godt Forhold, der for Diebliffet bestaaer mellem Staten og Sparekasserne; det er allerede blevet fremhævet — og jeg beder de ærede Medlemmer erindre, at det ikke er blevet modsagt —, at, naar Statskassen i rolige Tider ikke har Penge behov, saa er dette Forhold kun en Byrde for Staten, og, naar den i urolige Tider kunde have dem behov, saa skal den af med dem. Vi have desuden Exempler nok paa den Nød og Glendighed, som i andre Lande er opstaaet i kritiske Tider, naar Folk have ønsket deres Penge ud af Sparekasserne, og Staten ikke kunde undvære dem og maatte tye til allehaande Forholdsregler, for at bøde derpaa. Det er blevet nævnt, at det neppe var rigtigt, at man gav nogle Sparekasser 4 pCt. og andre kun 3 pCt.; det troer jeg, man meget let kunde komme ud over, naar den ærede Finansminister nemlig ikke gav nogen Sparekasse Mere end 3 pCt. Det er blevet nævnt, og